ЧЕРВОНИЙ ПЕРЕЦЬ

№ 2 (93) Ціна 15 коп.

РІК ВИДАННЯ V

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНИЙ ДВОТИЖНЕВИК

Січень. Харків, Сумський пров. № 5. Тел. 51-93. 1931

ХИЖАКИ ЗАХІДНЬОЇ ЕВРОПИ

1) британський лев, 2) польський орел, 3) італійська мавпа, 4) французький собака (Puankare vulgaris)

Мал. Б. Фрідкіна

№ ПРИСВЯЧЕНИЙ УКРАЇНСЬКІЙ РАДЯНСЬКІЙ ЕНЦИКЛОПЕДІЇ

Шановні читачі! Том УРЕ зі словом „хижаки" вийде не скоро. Отже „Червоний Перець" турбується подати вам найцікавіший матеріял з енциклопедії навіть до виходу першого тома.

ЧОМУ „ЕНЦИКЛОПЕДИЧНИЙ“?

Через декілька років закінчаться дві більшовицькі п'ятирічки і вийде останній том української радянської енциклопедії. До того часу у всіх газетах буде оголошення, що виходять додаткові томи енциклопедії. За вісім років появляться нові слова і нові поняття, які повинні будуть увійти в УРЕ. Для видання енциклопедії намічено невеликий строк. Замість десятків років — декілька. Робота важка, величезного політичного і культурного значення. Наша ж робота маленька: ми хочемо допомогти великій культурній справі радянської України.

Що ж тут смішного? В ідеї нічого. З новими словами і поняттями енциклопедія впорається і без нас. Про колективізацію сільського господарства, індустріялізацію країни, будівництво соціялізму, промфінплян у ній напишуть без нас. Але без нас неможна написати про бюрократизм, тяганину, головотество, тупість, міщанство й опортунізм. Без нас неможна тому, що ми цього не хочемо.

В одному журналі про все потроху — ми допоможемо написати про ці слова.

Тому — енциклопедичний.

Після останнього тому нам доведеться випустити ще один нумер „Червоного Перцю“. Але це буде нумер „історичний“. Ми присвятимо його історії УРЕ й історії двох п'ятирічок.

Тоді буде приємніше нам і легше УРЕ.

Але боятися труднощів — опортунізм. Тому ми обіцяємо написати про зникнення вміщених у цьому нумері понять. Це не буде так смішно, але зате як радісно!

Ми розуміємо, важко сподіватися, що швидко буде том УРЕ на літеру „Ч“. Ми згодні, щоб про нас написали раніше: не „Червоний Перець“, а „Перець Червоний“.

Поперше, від переміни місць додатків сума не міняється, а подруге, серйозно, довго ждати.

Привіт УРЕ від „Червоного Перцю“!

Л. А.

РІЗНІ БУВАЮТЬ ЕНЦИКЛОПЕДІЇ

Уявіть:
Кабінет.
Досить темно. І тепло.
І тихо.
За подвійними рямами —
вечір — нервовий, міський.
Біла груба гаряча,
неначе тріпоче та диха.
Під ногою — нечутний
солідний килим м'який.
Темні шафи стоять,
Блимаючи склом спокійним.
Не торкайся до шафів,
О, ти, випадкова рука!
Шафи ці — іпостась
Божества, іпостась благодійна.
Кожна шафа (за Чеховим)
„Многоуважаемый шкаф“.
Що за склом (ось праворуч)
у цих золотих палітурках?
Дві полиці посіла
поважно — привітна леді...
То — не книжка проста,
не якась там нікчемна брошурка.
То культурний скарб.
То енциклопедія.
Книгочий господар добре подбав,
Щоб мати пораду в кожній зі справ.
Грошей багато?
— Не слід жалкувати.
Кожен том
Завдає добрий тон.
Шикуються в ряд:
Брокгавз-Ефрон
І демократичний Гранат.
Далі — старі.
Скептичне перо
Самих д'Алямбера та Дідро.
А з тих полиць — що треба,— нарав
Ларус,
або як хочете,— Мавр.
Енциклопедія.
Славетне діло.
Широкий обсяг!
Науки розмах!
Скільки слів роз'яснено незрозумілих!
Скільки аркушів миші поїли!
Ах! ах!

* *

Думаєте, це — знущання?
Регіт варвара над пеплом бібліотеки?
Помиляєтеся, громадяни.
Від істини ви дуже далекі.
Затишний кабінет сам собою згадався.
На язика напрохався
З приводу звістки чудової, нової,
Доказу соціялістичної культури розвою.
Ось вона, ця добряча звістка:
Зачинається (правда! реальна! не мит!)
Зачинається і свого часу вийде в світ
Енциклопедія. Радянська. Українська.
О, який же це ляпас вам, панове,
„Ненею“ торгануги повсякчас готові,
І вам, о культуронасадці потойбічні
(За допомогою багнета і нагая)
І вам, самоповага чия
Не дозволяє від мавпи походити,
бо це ж репутації може пошкодити,
благословенні во ім'я долярове,
ляпас,
ляпас, панове!

Чорноризці від Хоми Аквінського
і від Карла Кавтського мракобіси,
Банківсько-біржові многомудрі лиси,
І ви, право-„лівствующе“ багно...
І ти, товстом'яса цнота куркуляча.
Як ви гадаєте: це — все дно?
У. Р. Е.— це небагато значить?
Ой значить!
Як добре порахувать,
Уваживши на темпи нашого зростання,—
У. Р. Е.— це
Дніпрельстан понять
І сили тут не менше,
ніж у Дніпрельстані.

* *

Не кабінетний довідник,— ні
Не жреческий атрибут.
Енциклопедія — всій країні,
Має полекшити творчий труд.
Служили вірно буржуазії
Енциклопедії буржуазні.
Наші —
служитимуть
п'ятирічкам в дії,
організації робітничого
ентузіязму.
Мільйони йдуть
не лише на заводи.
Мільйони йдуть
творити історію.
Ідуть
десятки
республік, народів
в книгозбірні, театри, лябораторії.
Ще людство не бачило
такого походу.
Старої культури
стануть рямці завузькі.
Владно потребує
новий землі господар
нової хемії,
скульптури,
музики.
В У, Р. Е. не буде слівець, як
Армагеддон,
Кіфара,
або якась
Проскомідія.
Зате,— знайдемо там
про
Волго-Дон
Про Енгельса
І про металь „Відіа“.

* *

Душили.
Гнітили.
Били. Плювали.
„Охороняли“.
Забороняли:

„Комитет Министров. Іюня 28 дня 1905 г.

Г-ну Министру Народного Просвещения.

Государь Император на всеподданнейше поданном Его Величеству особом журнале Комитета Министров об отмене ограничений печатанія книг на малорусском языке, Высочайше соизволил собственноручно начертать: „Отложить до времени“.

Дико читати
Цей документ царату.
Дико...
І строк не вельми, здається,
великий...
Таке недалеке ще зло.
Але ж це справді було?
Було...
Тепер, в союзі братніх націй
Маємо змогу взятися
За такий величезний, загальний
Твір капітальний,
в 40 — 50 томах
Розмах?

* *

Розмах!
Що нам настирне пищання комах
Про те, що, мовляв, „у лучших домах"
Європи, Америки
Зустрінуть скептично...
Плювати на комашину гістерику,
Штука звична.

* *

Такечки...
Такечки
сумарні хуторянські татечки.
Ось вона яка більшовицька Україна.
Такечки
Жовтогазетні христопродавці,
автори „більшовицьких звірств".
Зрозумійте нині
справ цих
зміст!
І ви, хто на генштабівському паркеті
монтує винищувальної війни механізм,
пам'ятайте:
в Радянських енциклопедіях
Є слова:
Революція,
Ленін,
Соціялізм!..

Олаф Кракен

НАВІЩО ВОНА ПОТРІБНА?

(*Нотатки міщанина*)

Деякі несвідомі товариші висловлюються іноді, нібито енциклопедія — чи то Брокгавзівська чи то Радянська, ба навіть Українська — є річ, для практичного вжитку зовсім непридатна. Віддаси за неї грошики — а потім тільки й того, що поставивши її в шафу та раз на місяць стиратимеш порох.

Але таке ставлення до енциклопедії є величезна помилка й демонструє перед нами лише повну некультурність та безнадійний бюрократизм наших супротивників.

Бо коли за старих часів енциклопедія була справді лише прикрасою буржуазного затишку — тепер вона перетворюється на практичне знаряддя, на активний чинник нашого життя. Я, наприклад, не можу уявити собі, щоб я робила, коли б не мала завжди під рукою енциклопедичного словника.

Візьмемо вечерю.

Повертаєтесь ви додому — стомлені, знесилені. Розпалюєте грубу. Становите на нього кастрюлю. Але, товариші, покришки у вас немає. Ви пригадуєте, що вчора ніби гралися нею на дворі сусідські хлопці. Справа ваша безнадійна... коли б у вашій шафі не було енциклопедії. Якщо ви людина з ініціятивою, ви берете перший том і накриваєте кастрюлю. Окріп кипить; ви задоволені.

Вечеря, нарешті, готова. Треба її їсти. Тут знову виникає перешкода. Ви ж не можете поставити на стіл брудну кастрюлю, усю в сажі. Звичайно ні — це забороняє вам елементарна охайність. От ви берете другий том енциклопедії й підсуваєте його під кастрюлю.

Коли ваш стіл кульгає — що ви підкладаєте під ніжку, як не третій том енциклопедії? І коли вам забажається трохи відпочити на ліжкові, не скидаючи черевиків,— два-три томи тієї ж енциклопедії врятують ваше покривало від плям.

Цих прикладів, здається, досить. Ви бачите, що без енциклопедії ваше індивідуальне життя небарвисте, сіре, вбоге.

А найбільше це стосується до вашого суспільного життя. Ви, припустімо, посваритесь із своєю дружиною. Чим ви кинете в неї, щоб довести свою правоту? Звичайно, товариші, не інструкцією до перевиборів рад й не журналом „Червоний перець", бо „Червоний перець" у такій ситуації не зробить на неї доброго враження. Ні, товариші, ви берете найтовстіший том енциклопедії і, добре націлившись, шпурляєте, куди слід. За ефект я ручуся. Те саме знаряддя ви можете вживати й проти сусідів, домкома й навіть фінінспектора.

Вередують ваші діти, коли вам хочеться спати. Чим ви заспокоїте їх? Тільки енциклопедією. З власного досвіду можу сказати, що нормальна, пересічна дитина цілком задовольняється одним томом. Їй потрібно не менше як дві години, щоб роздерти його на дрібні шматочки, а ви тимчасом чудово виспитесь.

Я знала людину, що за допомогою повної Брокгавзівської енциклопедії та 16 томів Радянської утворила собі затишне кубелечко. Вона спала на енциклопедії, їла на енциклопедії, сиділа на енциклопедії й вкривалась енциклопедією. З „енциклопедійних" палітурок вона зробила собі паравана, фото-апарат, непоганий чемодан і цілком пристойну рамку для портрета своєї нареченої. А коли не вистачило вугля, ця дотепна людина розпалювала грубку енциклопедією і почувала себе чудово.

Ви переконалися тепер, товариші, що енциклопедія — річ не тільки корисна, але й цілком необхідна для хатнього вжитку. Тим паче, її придбати можна без талонів, у необмеженій покищо кількості.

Я хотіла б наприкінці висловити ще деякі побажання з приводу випуску нової Української енциклопедії. Гадаю, що інші споживачі цілком мене підтримають.

1) Дуже добре було б, як би оправу зробили непромокальною. Бо це б поширило обсяг вживання енциклопедії (наприклад, замість парасольки підчас дощу, накривати картоплю тощо), 2) не завадило б зробити її трохи м'якшою, бо спати на Брокгавзі не завжди приємно, 3) щодо середини, то, на мій погляд, вона не має великого значення. Проте, бажано було б, щоб папір був твердіший і скріплювався дротом, щоб діти не так швидко її розшматовували. І ще останнє:

Випускайте її скоріше, нашу Українську. Бо Брокгавзівська у мене вся чисто подерлась, а Великої Радянської на всі потреби ніяк не вистачає.

Гелія Грач

ЯК Я ГАДАЮ ПОТРАПИТИ В ЕНЦИКЛОПЕДІЮ

З 1931 р. почне друкуватися Українська Радянська Енциклопедія (УРЕ)

Історичній людині добре: щоб вона не зробила за свій вік, все-дно енциклопедія про неї згадає. От, наприклад, Колумб: відкрив якусь там Америку і вже, будь ласка:

„Колумб Христофор. Родился в Генуе, повидимому, в 1446 г. Отец его был ткач-суконщик; есть известия, что и сам К. занимался этим ремеслом до 20 лет... (і т. д. рядків на 300).

Або ж, скажімо, Ньютон: відкрив падіння яблука і має за це в „Брокгавза і Ефрона" не менш як 400 рядків!

„Ньютон Ісаак. Англійський математик і фізик (1643 — 1727). Родился в деревне Вульсторп, близь гор. Грантана. Появившись на свет раньше срока, он был очень слаб и в начале подавал мало надежд на продолжительную жизнь. Учиться начал...

Ну добре, нехай... Все ж таки вони хоч люди. А от візьмемо тварину чи там, скажімо, птицю. Ну просто образа й тільки! Нікому невідома папуга Ара є в усіх енциклопедіях та ще й у перших томах. Ну, а що такого зробила ця Ара: відкрила Америку? Винайшла порох? Написала „Войну и мир"? Нічого подібного!

„Ара — краснолобый попугай (Sittace militares). Водится в Америке и в Австралии".

От і все. Хіба це не є образа? Якась нерозумна пістрява птиця вільно пурхає собі по енциклопедіях, а я — член спілки з 1920 року — навіть не можу про це і мріяти.

А все таки, приємно, чорт візьми, потрапити на сторінки енциклопедії.

Ну посудіть самі: у кожного свідомого громадянина — енциклопедія, у кожній свідомій бібліотеці — енциклопедія. І на всі літери. І на „ч" також. Значить кожну хвилину хтось може відкрити останній том і подивитися: „а чи немає на „чі" великих людей?"

І що ж? Між „Чмирьов Микола Ондрієвич (1852 — 1886)" і „Чобручи — село Тираспільського району", стоятиме:

Чмельов Сергій Петрович (1896). Постійний співробітник „Червоного Перцю". Автор „нагомонівших" гуморесок...

Приємно, чорт бери! Правда? Але як туди пролізти? Зрозуміло, що вчені академіки, які складатимуть енциклопедію, мене не візьмуть туди. І справді: якщо брати всіх „нагомонівших" авторів, то не вистачить місця не тільки папугам, а й Коцюбинським і Толстим.

Отже й виходить, що треба якось „ловчити". І я вигадав такий спосіб: підучу мову й наймусь до видавництва „УРЕ" коректором і як тільки до мене надійдуть відбитки сторінок на „ч", я одразу ж після Чмирьова М. А. (1852 — 1886) поставлю:

Чмельов С. П. (1896 — ?)

А проте, зробити це буде не так просто: енциклопедію видаватимуть низкою років; значить, останні томи на шелестівки вийдуть не раніше, як через 5 — 6 років.

А я людина нервова, квола; дуже просто можу не дочекатися безсмертя і вмерти.

От і виходить, що треба поспішати; треба якось зробити так, щоб з останнього тома перескочити до першого.

А для цього доведеться таки змінити прізвище „Чмельов" на „Ачмельєв" і... спокійно чекати на коректу.

Уявляю, як мені позаздрить Льоня Чернов! А Чечвянський? Та що там казати: сам Вишня — такий „мастистий" і знову ж на літеру „в" і той буде після мене. Це вже..

Ох, пробачте, заговорився. Не дай боже, коректа до іншого потрапить! На все добре. Поспішаю до нових товаришів по безсмертю: Ачербі — Джузеппе (1773 — 1846) і Аччіолі — бразильський історик (1817 — 1883). Побіжу!..

Сергій Чмельов

У ГОЛОВНОГО РЕДАКТОРА

Мал. Самума

Брокгавз та Єфрон: — **Чи не візьмете ви і в нас що-небудь?..**

Тов. Скрипник: — **Застаріло, застаріло — не піде...**

ДЕЩО З АБЕТКИ

Мал. А. Бондаровича

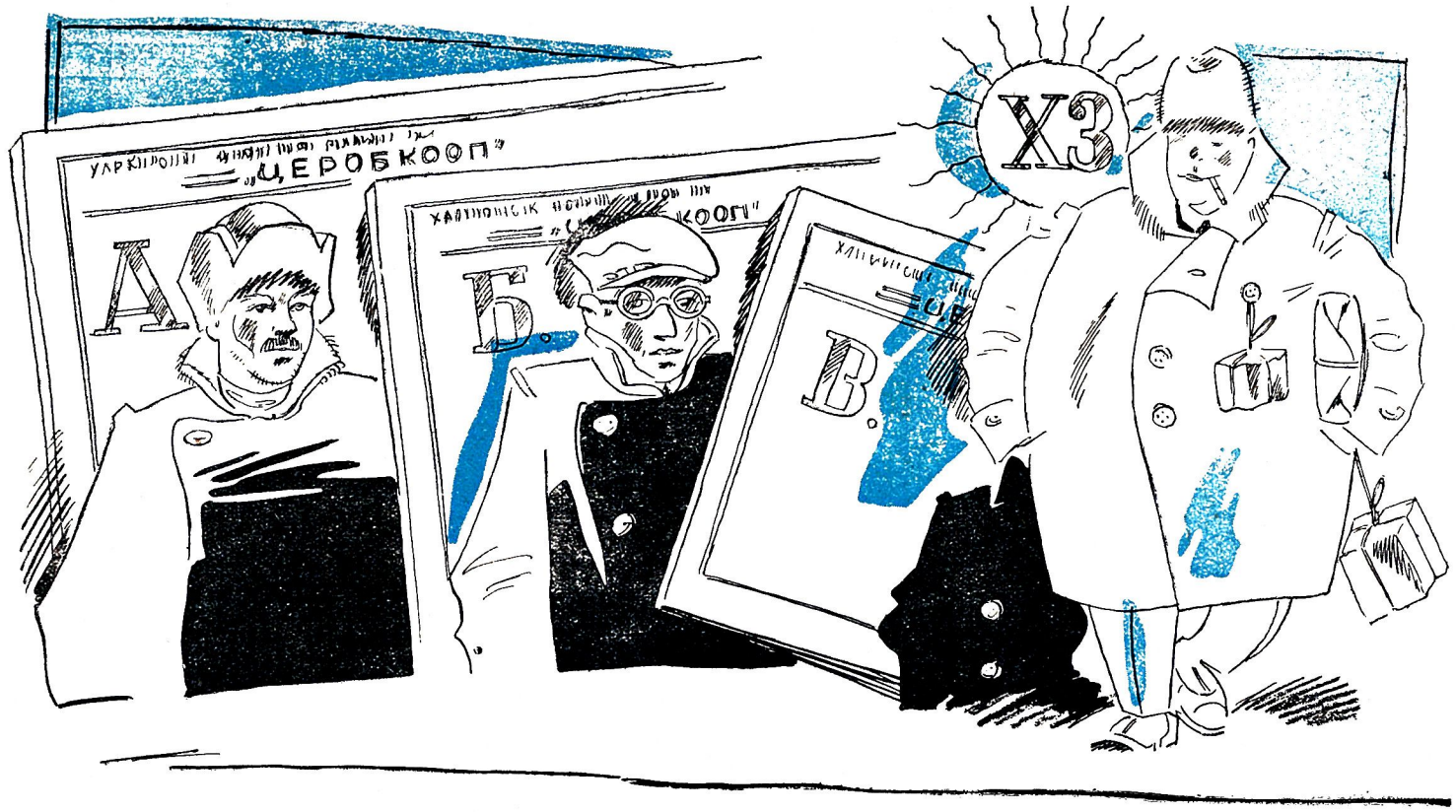

Робітник має на забірній книжці літеру „А", службовець — „Б", кустар — „В". А цей гладенький дядя праворуч зовсім немає книжки. Не турбуйтеся за нього, читачі, літера єсть і в нього і навіть не одна, а дві. І непогані літери: „ХЗ" (хороший знайомий). Правда, коректор говорить, що краще було-б сказати „ДЗ" (добрий знайомий), але кому від цього легше?!

ПЕРЕГОРТАЮЧИ „УРЕ"

Опортуніст:— Я зовсім недалеко одійшов від партії. Я на „*О*", а вона на „*П*". Поряд. Хе-хе-хе...

Паункаре:— Погано налагоджений у нас зв'язок з Україною: ніяк не дочекаюсь томів на В. І. Й. Н. У.

Докладчик:— Виходить, що вода—хемічна формула H_2O — це дві частини водня і одна кисня. Ніколи не думав, що в моїх докладах такі колосальні заклади цих елементів.

Помбух (задоволено): — *Па*ртія. *Про*летаріят. *П*'ятирічка. *Пом*бух. *При*ємно, чорт забери!

Письменник:— Дочого невдало й безграмотно складено цей том. Дві години шукаю слова „Летіратура" і не можу знайти.

Режисер:— Сьогодні театральний диспут. Треба знайти історичне походження слів: „Профанація" і „Мистецтво".

Кіно-сценарист (здивовано) — „Халтурін — відомий революціонер"... А я думав...

Читач „Червоного Перцю": Ех! Дізнатись хоч з „УРЕ", що таке „сміх"*).

Чіче-рон

А ВИ КАЖЕТЕ: АМЕРИКА!

УРЕ в томі на літеру К безумовно згадав про кіно. Але написати про кіно-мистецтво велику і добру статтю, не сказавши нічого про нашу кіно-рекляму — це визначає дати на згадане питання дуже і дуже „неповні відомості".

І справді: „великий німій" має велику і галасливу рекляму, якої не робить жоден радянський театр.

І в той час, коли, наприклад, „Березоль", виставляючи в сто перший раз „Диктатуру", просто напише: „такого-то числа піде п'єса Микитенка „Диктатура", Укрінфільм, вперше даючи цю-ж п'єсу на екрані, істерично кричатиме: „Увага! Увага! З 15 січня і щодня новий шедевр української кінематографії":

„Кохання на хлібозаготівлях"

Велика кіно-драма на 10 частин за нагомонілою" п'єсою відомого письменника й драматурга Івана Микитенка". І далі. Де, крім кіно, ви бачили такий „касовий" підхід до глядача: „Останній шедевр (ну, звичайно!!!) німецької кінематографії „Жахливі хвилини". Підліткам до 16 р. вхід заборонено".

Що з того, що театр буде переповнено саме „підлітками до 16 років" (хто ж буде перевіряти глядачівські метрики?!) кіно-адміністрації це зовсім не стосується: йому аби дати добру рекляму, щоб та, в свою чергу, дала добру „касу"— от і все!

І якщо такі „кіно-трюки" робляться в нас, у Харкові, то що ж говорити про периферію?! Ось помилуйтеся, наприклад, на рекляму відомої (до речі: дуже доброї) картини ВУФКУ „Два дні":

„Американський дедективний бойовик за участю Мері Пікфорд і Дугласа Фербенкса" (Коростенщина).

Або ще краще: „Дніпрельстан у бетоні" важка драма на 7 частин" (с. Піски, Лохвицького району).

Непогано вийшла і така рекляма в Київі:

„Театр юного глядача"

Сьогодні демонструється фільм

„Жінка під 40 років"

(опасний возраст)

Не будемо говорити про те, що „кіно-дяді" безумовно мають „опасний возраст" і все ж таки рекомендують юному глядачеві „Жінок під 40 років", скажемо тільки, що наша кіно-рекляма недалеко відійшла від Ханжонківської реклями „Золотої серії".

І це — майте на увазі — наша рекляма, так би мовити, нормального стану.

Що ж робиться, коли справа доходить до конкуренції?! О, тоді кінодіячі роблять справжні чудеса кіно-реклями. Ось що було на Київщині. В одному кіні йшла „Розіта", наприклад, а в другому—„Королева лісів". І от, щоб переплюнути конкурента, перше кіно вивісило афішу:

„Сьогоднів нас „Розіта" за участю „Королевилісів"

Товариші з УРЕ! Не забудьте-ж, говорячи про кіно, пом'янути „незлим, тихим словом" і нашу кіно-рекляму, Вона на це заслуговує.

Велика кількість кіно-виробів лежить на полицях кіноорганізацій

Консервне виробництво

*) Від редакції: „Самокритика, так самокритика!

УЛЮБЛЕНІ ЛІТЕРИ ІМПЕРІЯЛІСТІВ

Мал. Агніт'а

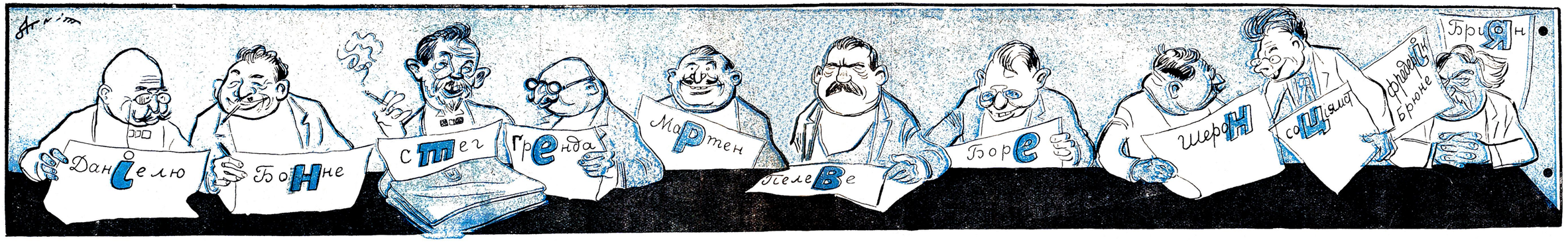

Засідання нового французького кабінету *)

ПРО ЕНЦИКЛОПЕДІЮ

Я не маю наміру писати наукову працю. Скромність не дозволяє. Хочу тільки поділитися з читачем дечим...

Чи бували ви у Крюкові на Дніпрі? Місто це, чи що інше, не знаю. На географічній мапі навіть озброєним оком його не побачиш. У цьому самому Крюкові на Ленінській № 32 живе технік Санін. Працює він у Крюкові на якомусь підприємстві...

— Ну, живе,— скаже читач. Ну, працює. Ближче до справи!

Прошу. Набридло Саніну „жити і працювати“ у Крюкові. Захотілося йому столичного життя. До Харкова людину потягнуло. А в нас тепер спеціялістів мало. Доходить до переманювання.

Тим, чи тим шляхом, але Санін почав переговори з Укрсільгоспбудом про свій перехід туди...

— Ну і хай,— знову скаже невдоволений читач.— При чому ж тут енциклопедія? Адже ви збиралися розказати про енциклопедію!

— Терпеливости!— як говорить мій знайомий перукар, шкрябаючи тупою бритвою потилицю клієнтові...

Так ось, почуваючи, що він людина потрібна — пише Санін такого листа:

„Харків, Укрсільгоспбуд, тов. Адамсону. Додатково до наших особистих переговорів повідомляю, що помітка про моє звільнення у трудовій книжці вже є. Коли ви згоджуєтесь прийняти мене на посаду технічного керівника 26 ділянки з платнею 450 крб. плюс 35% навантаження місячно і плюс дорожні видатки за КЗП, то викличте мене телеграмою не пізніше 5 січня 1931 року для остаточних переговорів..

Технік Санін“

Зовсім небагато вимагає людина. Шкода, що мене не було біля Саніна, коли він писав цей яскравий документ. Я б йому багато хорошого міг порадити. Чому б, приміром не вимагати особняка з хорошим умеблюванням, автомобіль їздити на роботу, чи, принаймні, виїзд? Чому б не вимагати плату вперед за цілий рік? Та хіба мало можна вимагати? Однаково ж не дадуть...

Почуваючи, що в читача остаточно вривається терпець, і як глядач у театрі, якому замість обіцяної на афіші програми, дають якусь нісенітницю, кричить „гроші назад“ — він готовий закричати:

— Давай про енциклопедію!

Прошу. Мені не шкода. Річ ось у чім. Виклав я всю цю історію для того, щоб порушити одну дуже серйозну справу. Завжди в ендиклопедичних словниках є прізвища людей, що вславилися якимсь винаходом, прізвища відомих вчених, письменників і т. д. Чому б не вміщати в енциклопедію прізвища найвидатніших... рвачів? Як „висуванця“, пропоную хоча б того ж Саніна. В науку нащадкам, які відчуватимуть великий сором, почувши:

— Це йдуть діти (чи внуки) відомого рвача Саніна...

Подаю цю пропозицію, щоб заповнити прогалину.

Чигачу, ви вдоволені? А коли ні, то чому?

Н. Топуз.

ПРИГОДА ІЗ СЛОВНИКОМ

(З оповідань одотавного „активіста“)

А про цей случай я можу розказать вам укратцах. Як воно вийшло і до яких оргвисновків усе завернулося.

Приїхали ми в Бевзики, може, знаєте, коло станції Гаврюхине і одразу, конешно, до сільради.

— Давай, сукин син, підводу!

Бо я люблю зразу власть показать, щоб потім слухалися,

А діло в нас було таке, щоб прідналог збирати.

— Слухаю,— говорить присідатель,— усе буде якуратно.

Ну, й правда, одразу видно хлопець понімающий, бо за одним заходом і самогон на стіл витягає. А до нього холодця. А до холодця ще й солені огірки і так далі.

Словом сказать, бачу, кампанію ми виконаємо на всі сто. Потому добрий початок.

Загадав я на ранок сход зігнать, присідатель десятихатників послав, а мене у школу опріділив спати.

А в школі учителька. З лиця, бачу, нічого: женщина.

Туди, сюди, п'яте, десяте.

— Люблю, говорю, з розумними женщинами розмовляти. Потому дуже за женські права стою. Не дурно, говорю, сказано, що кожна куховарка мусить державою управляти. А коли не всією державсю, то хоч котримось ісполкомом. А мене, говорю, небезпримінно в присідателі волісполкому мають провести.

І трошки її за руку беру:— які, говорю, нігті у вас, Катерино Павлівно, вдівительно нежний, вроді як в нашого фінагента хромові контрабандні чоботи.

А вона руку назад і прямо у вічі мені неприлічно рубає:

— Ідіть краще спати, бо ще мабуть самогон в голові грає.

І ще якесь начеб то американське слово сказзала. Не то лови глас, не то словигас.

У другу кімнату вийшла, ключиком замкнулася, ще й защипку накинула.

Так і видно,— якась контра — від власті ховається.

Я ж тебе, думаю, вгрію за оте слово — може воно, думаю, якесь таке вроді зараза чи яхидна, чорт її знає — яке бєлькнула.

Подивився туди, сюди — бачу на полиці книжка.

Ага! Єсть! Єзнциклопедію дітям читаєш? Опіюм розводиш?

Глянув. Ні. Єнциклопедический словар, може знаєте. Де всьому обяснєнія є.

Оце, думаю, мені й треба. Усі слова подивіюся, а що воно за ловиглас, таки відшукаю.

Шукав, шукав,— нема. Різні чудернацькі слова понаходив, а цього американського таки нема. Зате про Маркса обяснєнія найшов. Звідки він, значить, узявся, хто він і так далі. А то чую Маркс, Маркс, а хто і як — не втну.

На тім і заснув.

Ранком пішов я на сход. Чекаю, чекаю, надвечір таки зійшлися. Розказав я їм про міжнародне положеніе, п'яте, десяте. От один дідок якийсь в смушковій шапці і питається:

— Дозвольте, товаришу приставник, запитаніе.

— Кажіть,— говорю.

— Чи тому правда, каже, що більшовицьку віру якийсь Марс видумав і чи він, буває, не з турків?

— Це, говорю зовсім категорическа брехня. Потому називався він Маркс і сам він з німців. А в Пегербурзі, кажу, мав він таке встройство, де газети і журнали друкувалися. Може чули журнал „Нива“ такий?

Ну, словом, усе йому, що в учительки вчора вичитав, і розказав. Може тільки два-три слові від себе збрехав.

Патку мій, що ж воно вийшло.

З кутка, бачу, вискакує якийсь в салдатській шинелі і без руки.

— Не слухайте, кричить, цього придагеля і контр-революційну заразу. Усе це за Маркса брехня. Той, каже, Маркс був акула, а той настоящий ув Германії жив, потому сам,— кричить,— я там два роки страждав.

Я і так і сяк, у книжці, говорю, в учительчиній прочитав,— де там: мало мене не кончили.

Аж погім я розуму дійшов. Діловод наш в ісполкомі мене напутив. Вам, каже, було б узяти політический словиик, а ви устряли в енциклопичеський.

Через це саме і Маркс попався не той, що полагаїться.

Микола Бриль

У Р Е

(Вірш-плакат)

Донбас і Харків
—(звісно!)
Київ, Луганське
— (вгледів я!)
За:
Українську
Радянську
Енциклопедію!
Республіки рад
пролетарю невтомний!
Вся увага твоя:
копальням і домнам;
та в широких степах
твоя боротьба
за комуни, за цех-хліб;
ще турботи твої:
— нафтова ропа!
— будівельна цегла!
Ти, що зносиш і ставляєш гори —
ворогів своїх працею збореш!
У добу невгамовну
труда й боротьби
за комуни-степи,
індустрійні міста —
допоміжною зброєю-слово,
слово-сталь.
Тож сплянованим кроком
ідучи все вперед,
дев'ятсот
тридцять першого року
ти будуєш УРЕ!
Підніми ж оцю книгу —
арсенал твоїх слів
на граніт своїх плеч,
на м'язі голів!
УРЕ — це книга,
що кожен том її
вартий виплавки
міцної домни!
УРЕ — джерело:
сторінка — глиб!
УРЕ сторінка —
тисяча цеглин!
УРЕ — широкий
міцний підмурок
української пролетарської
культури!
В весняний гін,
УРЕ, розкрийся:
число сторінок —
число списів
на ворогів!
Донбас і Харків
— (звісно!)
Київ, Луганське
—(вгледів я!)
За:
Українську
Радянську
Енциклопедію!
На плечі й голови
пролетар Рад бере
будівлю велетня
УРЕ!

Терень Масенко

„СЛОВА“, ЩО ВИМРУТЬ ДО ВИХОДУ ОСТАННЬОГО ТОМА „УРЕ“

Мал. А. Бондаровича

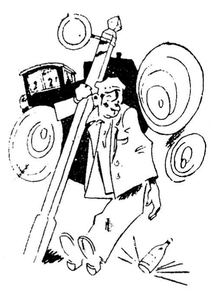

П'яниця

Одноосібник

Куркуль

Хуліган

Прогульник

Неписьменний

Шкідник

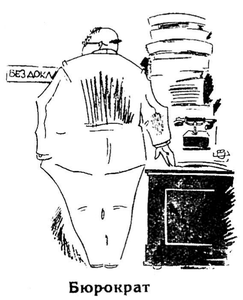

Бюрократ

*) Доки друкувався нумер „Черв. Перцю“, прізвища французького кабінету знову змінилися, але суть його лишилась та ж сама.

МОЄ ПЕРШЕ ЗНАЙОМСТВО З ЕНЦИКЛОПЕДІЄЮ

Поміж моїх книжок з давніх давень ще з часів мого дитинства зберігся старий, пошарпаний, без палітурки, з величезними двома плямами на титульному листі том Енциклопедичного словника Брокгавза-Ефрона на літеру „Г".

Коли я, шукаючи яку книжку, потрапляю на нього і мені у вічі повзуть ці дві плями, я пригадую їхнє походження: книга лежала на прилавкові біля сала, потім вона впала на підлогу і на неї капнула гасова капля, коли Прокоп Васильович наливав гасу покупцям.

Це він, Прокоп Васильович, крамар на околишній вулиці, де я зріс, познайомив мене вперше з енциклопедією.

Та вулиця дореволюційної околиці була вихователькою всіх робітничих підлітків, а також і моєю. У наших матерів було завадто багато роботи, щоб віддавати час на виховання дітей, а тому цю функцію вони доручили вулиці.

В той час я припинив відвідування школи, бо мене виключили звідти за неуспіхи в законі божому; ці неуспіхи виявились у тому, що я на запитання попа „що таке скінія?" відповів:

— Скінія це — роздягалка, бо там пальта скидають...

Не маючи певного заняття (батько сказав: „хай погуляє, а там до майстерні віддам" , я гасав по вулиці за горобцями та по горіщах ганяв голубів.

Під час виконання цих своїх обов'язків бив багато шибок: кинеш на голуба, а проклятущий камінь чомусь обов'язково в шибку потрапить.

Крім цього я тоді захоплювався творами Майн-Ріда, читав його по закутках, у глухих романтичних бур'янах, коло помийниць і смітників — ці місця я умовно вважав за прерії і так аж до того часу, поки не зберу відповідну кількість грошей на зброю та квитка до „станції Америка"...

За побиті шибки Прокіп Васильович жорстоко мстився. Він вважав, що цим стоїть на сторожі інтересів своїх покупців. Дізнавшись, у якого з його клієнтів я розбив шибку, він заманював мене до крамниці цукеркою, а тоді, за власним його виразом, робив „хапен зі гевен" за комірець моєї брудної сорочки і, покликавши на допомогу відомого на всю вулицю дурника Федю Крутиголовку, сік ремінем по тому місцю, звідки росли мої неугавні ноги...

До ременя Прокопа Васильовича частенько приєднував свою мітлу і двірник Ягор. Мітла його гуляла по всіх частинах мого тіла після того, як лавушник мене побитого викидав на вулицю.

Іноді на ці екзекуції потрапляв хтось сторонній і мої мучителі так виправдовувалися перед ними.

Лавушник:—Мені його матері бідної шкода, вчити його їй ніколи, кому ж тоді і повчити, як не людям?

Ягор:— На те вони й шибеники, щоб їх лупцювати як розпросучих дітей, Мене батько, пам'ятаю, лупив личаками і вийшов із мене двірник. Хто знає? Може, коли б він чобітьми лупив, щось іще краще вийшло б.

Батько дізнавшись, що мене б'ють, дав мені таку філософську пораду: „коли тебе б'ють, то тікай"...

І я став минати крамничку Прокопа Васильовича.

Шибки ж продовжував бити.

Прокіп Васильович пробував заманювати мене до себе, але без успіху. Одного разу він, виносячи сміття, застав мене на смітниксві за читанням Майн-Ріда:

— Ти що шибенику — на смітнику читаєш? Хо-хо...

Я підвівся і, готуючись дати чосу, гукнув:

— Ви вже й прерій від смітника не можете відріжнити?!

Прокіп Васильович глянув на книжку:

— А читаєш ти що?

— Майн-Рід, капітан був такий.

— Так про віщо ж твій капітан пише?

— Про прерії.

Прокіп Васильович засміявся.

— Ну й дурень же він був, видно. Ти б оце кинув, та зайшов до мене. Я книжку маю, умственная, брат, книжка і гроші великі коштує. Одному тобі віддам задарма. Заходь...

Я зрозумів Прокопа Васильовича. „Умственная книжка" була новою приманкою.

До крамниці не ішов.

Сонячного ранку Прокіп Васильоич стояв на порозі крамниці і позіхаючи дивився, як я ганяв камінням горобців.

Він замуркотів до мене, немов ситий кіт:

— Чого, Мишко, не заходиш за книжкою? А вона, брат, чекає такого читальника, як ти.

— А ну її!— сказав я, цілячись каменем у горобчика, що саме сів на брук.

— Дуже, брат, цікава книжка. Про що тільки згадаєш, там є! І малюнки всякі. Такої, брат, книжки ти зроду не бачив. Зайди, дарма віддам, як любителю ..

Я, справді зацікавившись таємничою книжкою, все ж не вірів Прокопу Васильовичу:

— Брешете ви, ніякої книжки у вас нема... Тільки, щоб заманити...

— От дурний! на ось — дивись...

Прокіп Васильович зайшов до крамниці і виніс звідти грубу книгу без палітурки. Він тріпонув її, почав перегортати сторінки:

— На, дивись на малюнки, ну що — брехав?

Я підійшов ближче.

— І ви мені її подаруєте?

— Подарую.

— Забожіться!

Я підійшов зовсім близько до лавушника й простяг руку.

— Ну, давайте!

Лавушник сказав, як тільки можна було ласкавіше:

— Тільки відлупити дайся — за шибку, що ти чиновниці Катерині Васильовні побив... Іди сюди...

Я відсахнувся, потім став і подумав: спокуса була занадто велика.

— А ти не дуже боляче поб'єш?

— Ні, тільки пару разів по потилиці, і йди собі із книжкою... тільки по потилиці... пару ляпів...

Я одважився, узяв книжку і покірно підставив свій комірець сорочки під „хапен зі гевен" Прокопа Васильовича.

Лавушник обдурив мене: він мав на меті відлупити мене за всі шибки, які тільки я побив, а не за одну шибку Катерини Васильовни.

Бив довго й боляче.

На початку я його просив, сбіцяв, що віколи не битиму ніяких шибок, потім плакав, кусався, а Прокіп Васильович, тримаючи мене між ногами, все бив і бив. Під кінець я замовк. Обливаючись сльозима міцно тулив книгу до грудей. Втомившись і захекавшись, Прокіп Васильович закінчив бійку і викинув мене з крамниці, як кошеня, на вулицю, разом із томом Енциклопедичного словника Брокгавза на літеру „Г".

З невисохлими сльозами я сидів у бур'янах і читав цього тома, звідки узнав, що таке: гімназія, гімназт і хто такий Гольбейн... Отак я в дитинстві вперше познайомився з енциклопедією.

Михайло Ужвій (ХПЗ)

ЕНЦИКЛОПЕДИЧНИЙ СЛОВНИК „ЧЕРВОНОГО ПЕРЦЮ"

Авіяція. Прекрасне й дуже корисне мистецтво, чого неможна сказати про „мистецтво", представниками якого є „літуни" з виробництва.

База. Взагалі, стале місце. Але на базі суцільної колективізації глитайство не вдержиться.

Бузотер. Дуже шкідливий рід базікала.

Війна. Улюблена робота і прізвище Пуанкаре.

Калоші. Чого собі і вам, читачу, щиро бажаю.

Донбас буде механізований повнотою.

Европа. Вона ж — пан-Европа. Остання ставка Бріяна: або пан... або пропав.

Женева. Місто, де імперіялісти сказали так багато слів про мир, що на них не вистачить ніяких енциклопедій у світі. Але, саме тільки слів про мир...

Зараза (більшовицька), яка заражає пролетарів і не шкодить їм, але від якої не буде добра імперіялістам і буржуазії всього світу.

Колективізація. Найпопулярніша — суцільна. Запорука перемоги.

Лівий (дивись правий)

Миша. Соломина порятунку для кооператорів підчас несподіваної ревізії.

Опортуніст (дивись правий)

Позика. „П'ятирічка за чотири роки" (Не забудьте виплатити достроково і підписатися додатково).

Правий (дивись лівий)

Рур. Край у Німеччині, який французи „очистили".

Тираж. 50.000 („Червоний Перець" присвячений енциклопедії)

УРЕ. Коментарі не потрібні.

Фашизм.— Болячка, якій не можна побажати, щоб вона лопнула:— увесь світ споганить. Краще вирізати.

Черга — Апендицит на тілі кооперації, що потребує хірургічної операції.

Шабаш — говорить ледар за годину перед закінченням роботи, вмиваючи руки в прямому й переносному розумінні.

Шляпа.— Щось середнє між пришелепуватим і дурнем.

Яблуко.— Як і груша — плід... нашої уяви.

Енциклопедія.— Те, чому присвячений цей нумер журналу „Червоний Перець" (На рік — 3 крб., на 6 місяців — 1 крб. 50 коп.). ***Н. Т.***

„ЕНЦИКЛОПЕДІСТ" НА ЛЬОДУ

Буває, що фахівці працюють не за своїм фахом.

Мал. читача Єв. Гена (Київ)

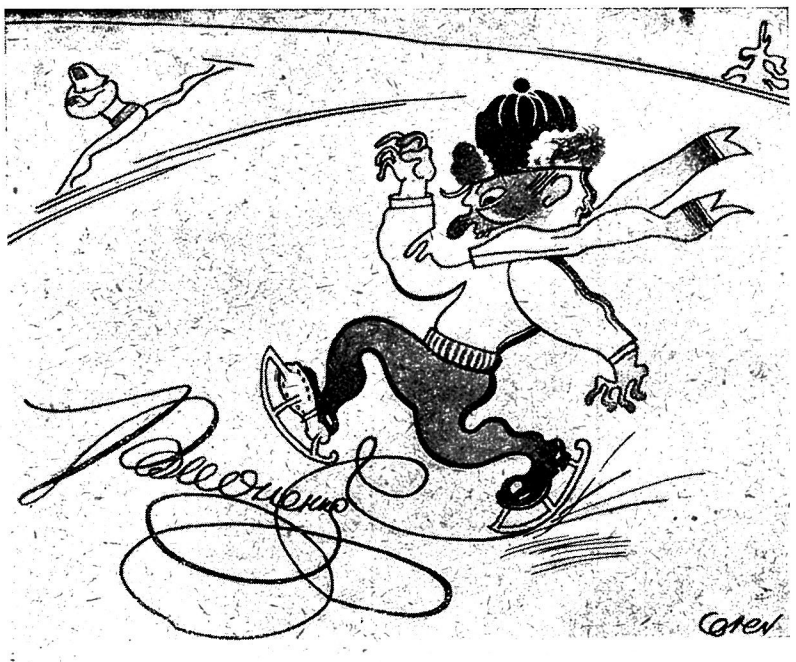

— Не знаю як Вольтер, а я посідаю чотири посади і всі не за фахом. Зате папери підписую — красота! Дивіться: на льоду і то як добре виходить...

НЕЗАДОВОЛЕНИЙ

Мал. В. Брикіна

— І це називається енциклопедія: жодного вольта гри в карти!..

МЕРТВІ душі

РОЗДІЛ III

Від міста до Маніловки було кілометрів десять, але це віддалення авто Чічікова покрило не менше як за годину, бо розшукуючи хутір довго довелося блукати.

Манілов зустрів гостя на східцях.

— Чудово, Павле Івановичу, чудово! — радісно плескав він у долоні, поки Чічіков вилазив з машини. — Ми з дружиною чекаємо на вас з самого ранку. Ну, будь ласка, заходьте у мій скромний вігвам. Ні, ні, Павле Івановичу, ви гість, ідіть першим.

Чічіков увічливо і граційно вклонився:

— Не турбуйтеся, я можу пройти і потім.

— Ні в якому разі: ви — гість, а тому, будь ласка!

Дискусія затягнулась на цілу хвилину і закінчилася тим, що обидва,— хазяїн і гість — разом пройшли до кімнати боком.

— Знайомтесь, це моя дружина, — сказав Манілов. — Душенька, Павло Іванович,

Цікава, пухкенька бльондинка з „нетутешніми“ блакитними очима простягла гостеві руку й сказала:

— Дуже приємно. Як вам подобалося наше місто?

— Прекрасне місто, — відповів Чічіков, — автобуси, погруддя Гоголя, кіно... Чудове місто!

— Ну, а яке враження справили на вас наші відповідальні робітники, — запитав Манілов. — Зав. Статбюро, наприклад?

— Кошкарьов? Дуже і дуже приємна людина.

— А Ноздрьов, наш кооперативний геній?

— О, це робітник з великою ініціятивою.

— А уповноважений хлібозаготівлями? — знову запитав Манілов.— Правда цінна людина?

— О, безумовно! — підхопив Чічіков: — мені переказували, що вихідними днями він навіть вишиває по тюлю. Дуже талановита людина.

— Так, так, — погодився Манілов. — Я сам бачив його роботу: цілуються два голубки, а над ними упівкола: „Пролетарі всіх країн, єднайтеся“. З великим смаком зроблено! —

— Ну, а як подобався вам начальник міліції? — запитала Манілова.

— Справжнє невсипуче око вашого міста.

— А слідчий?

— Чистий Шерлок Холмс.

— Да-а, — замріяно протягнув Манілов,— приємно жити з приємними людьми. Зійдешся, поговориш, зробиш доповідь, проголосуєш і підеш з компанією вечеряти. Тільки, дорогий Павле Івановичу, останнім часом центр почав на нас дуже натискати. То каже, що ми перекрутили, то недокрутили, то не такий темп узяли, то відсотків мало. Ну, хоч гвалт кричи. От і куркуль теж; навіщо його розкуркулювати? Нехай собі тихо і культурно вростає в соціялізм. Або приватник. Крамарює, ну й добре: нехай. Ні, Павле Івановичу, я проти всяких репресій. І справді: що може; бути кращого приємних стосунків між людьми? Іноді, після смачного обіду, я навіть починаю мріяти. От, одного чудового сонячного ранку збираються всі куркулі і приватники нашої округи й одноголосно ухвалюють: „Досить чинити опір радянській владі; давайте будувати соціялізм“. І от беруть вони червоні прапори і співаючи інтернаціонала, рушають сюди, до мене.

Манілов схвильовано висякався і на очах йому виступили сльози.

— І я виходжу до них на східці і кажу: „Від імені радянського суспільства дякую вам, товариші! Вони плачуть, я плачу... А навкруги — сонечко, пташки цвірінькають, метелики.... Е-ех!..

Від хвилювання Манілов не міг продовжувати і закрив обличчя хусточкою. Душенька теж змахнула сльозу і вийшла до сусідньої кімнати.

„Саме підходяща хвилина“, — подумав Чічіков і сказав:

— Ви на диво розумна і культурна людина. А промовляєте... аж за серце бере! Пробачте за нескромність: ви давно перебуваєте в партії?

— Душенька! — гукнув до жінки Манілов, — з якого року я в партії.

— З 1927-го, — була відповідь.

— З 27-го, Павле Івановичу, — повторив Манілов. — Але, звичайно я ще задовго до вступу почував себе марксистом. Душенька! З якого часу я почував себе марксистом? —

— З 26 липня 1915 року! — відповіла Душенька.

— Так, так, — посміхнувся Манілов. — Тепер я пригадую, це той самий день, коли я чинив опір царським катам.

— Політична справа? — зацікавився Чічіков.

— Майже. До мене прийшов судовий пристав і почав описувати меблю. Ви, каже, не сплатили за оренду крамниці, а я йому....

— Так значить ви торгували? — радісно розшифрував Чічіков.

Манілов відчув, що проговорився й почервонів.

— Яка там торгівля! Це так, між іншим; та й крамниця була не на моє ім'я, а на жінчине. Крім того, перебуваючи в торговельных колах, мені легше було вивчати клясового ворога. Душенька! Що сказав Маркс про клясового ворога?

— „Готуючись до майбутніх клясових боїв, вивчай свого ворога“, — процитувала Душенька.

— Ви справжній мудрець! — урочисто проказав Чічіков і, схилившись до Манілова, майже пошепки додав: — А тепер... я маю до вас важливу і таємну справу.

— Будь ласка, я слухаю.

Чічіков зачинив двері і сказав:

— Почну без прелюдій. Прямо. На терені Союзу є група людей, що хоче за всяку ціну добитися того, щоб радянська влада скасувала свої постанови про колективізацію, державну торгівлю тощо. І от, щоб досягти свого, група вирішила звернутися до Всесоюзного ЦВК'а з відповідною петицією. Зрозуміло, що чим більше буде під нею підписів — тим краще. Наша контрольна цифра — 200.000 підписів. За розверсткою, на вашу округу припадає — 5.000. При чому нам треба якнайбільше зібрати підписів комуністів, нехай хоч колишніх. Ви — технічний секретар Парткому. Ви знаєте всіх виключених. Значіть, ви можете обійти їх з декларацією і потім самі ж завірите підписи. Печатка ж у вас? Ну от. Звичайно, виключені мусять підписатися, наче справжні комуністи і вказати №№ своїх колишніх партквитків. Нічого страшного тут немає, тим паче, що у вас, безумовно, є група людей, які хоч фактично вже і виключені з партії, але юридично, до затвердження центру, все ще перебувають у її лавах. Таким чином, ці люди можуть фігурувати у нас, як справжні партійці на цілком законній підставі. Ви розумієте мене, товаришу Манілов?

— Душенька! — хотів було гукнути до свого консультанта Манілов, але Чічіков закрив йому рота долонею.

— Ніяких бабів! Чуєте? Справа дуже серйозна, щоб нею ризикувати. Ну?

Манілов безсило розвів руками:

— Колишні партійці і... наче справжні? Нічого не второпаю.

Чічіков пояснив удруге і показав Манілову декларацію.

— З завтрашнього дня і починайте. Використайте час, поки вас ще не попрохали з партії. Працюйте тільки обережно, За кожний підпис я плачу вам п'ять карбованців.

— Ну що ви, Павле Івановичу! — засоромився Манілов. — за що ж платити мені такі гроші? Нехай би ще за справжніх партійців, а то за колишніх. Це ж виходить — фікція, „мертві душі“. —

— Ну що ж, — задоволено посміхнувся Чічіков. Іноді і „мертві душі“ допомагають живим, Всього найкращого. Поспішаю до міста.

Манілов аж підстрибнув.

— Павле Івановичу, бог із вами! У нас же смажена гуска. Тістечка „Наполеон“! Пиріжки! Душенька,— гукнув він до сусідньої кімнати,— Павло Іванович не хоче з нами обідати.

— Ну що ж, — кокетуючи зідхнула Душенька,— виходить ти набрид йому своїми розмовами.

Чічіков поцілував пухку наманікюрену ручку.

— Що ви, що ви! Мені дуже приємно, я навіть щасливий, що побував в такому оточенні, але... справи, проклятущі справи!...

І в супроводі господарів, Чічіков сів у авто й покатив до міста.

Сергій Чмельов

Художня консультація для початківців

„Червоний Перець“ організував консультацію для робітників-самоуків (художників-карикатуристів). Консультацію провадять художники тов. тов. **Б. Фрідкін** та **Л. Каплан** 8, 18 та 28 кожного місяця, від 4-ої до 6-ої години в помешканні редакції „Червоного Перцю“ (Сумський пров. № 5, „Робітнича Газета Пролетар“).

Редакція журн. „Червоний Перець“ має на меті організувати загальноміську робітничу Студію художників-карикатуристів. Робітників харківських заводів, що бажали б працювати в Студії, просимо зголоситися до редакції „Черв. Перцю“ (від 12-ої до 2-ої год. щодня).

НЕЗАБАРОМ ПОЧНЕТЬСЯ ПРИЙОМ ПЕРЕДПЛАТИ НА

УКРАЇНСЬКУ РАДЯНСЬКУ ЕНЦИКЛОПЕДІЮ

КОЖЕН
РАДЯНСЬКИЙ АКТИВІСТ
КОЖЕН
РОБІТНИК НА ФРОНТІ УКРАЇНСЬКОЇ ПРОЛЕТАРСЬКОЇ КУЛЬТУРИ
КОЖЕН
ПЕРЕДОВИЙ ПРОЛЕТАРІЙ І КОЛГОСПНИК
КОЖНА
КУЛЬТУРНА УСТАНОВА Й ОРГАНІЗАЦІЯ—

ПОВИННІ БУТИ ПЕРЕДПЛАТНИКАМИ
на УКРАЇНСЬКУ РАДЯНСЬКУ ЕНЦИКЛОПЕДІЮ

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ БУДУТЬ ОПУБЛІКОВАНІ

СЛІДКУЙТЕ ЗА ОГОЛОШЕННЯМИ

ПРАВЛІННЯ АКЦІЙНОГО Т-ВА

УКРАЇНСЬКА РАДЯНСЬКА ЕНЦИКЛОПЕДІЯ

ОГОЛОШУЄ **КОНКУРС**

НА ХУДОЖНЄ ОФОРМЛЕННЯ УРЕ

ЗАВДАННЯМ ЯКОГО Є: дати найкраще художнє оформлення обкладинки з корінцем, титульної сторінки і форзацу, і марки (видавничої та редакційної).

Основні ідеї, які треба відбити в усіх частинах оформлення енциклопедії: реконструктивна доба соціялістичного будівництва, Українська пролетарська культура як інтеґральна частина цілого інтернаціонального революційного руху, енциклопедія як науковий чинник.

ЗА ПОРІВНЯНО КРАЩІ ПРОЄКТИ (В ЦІЛОМУ) БУДУТЬ ВИДАНІ ТАКІ ПРЕМІЇ

1-ша	1500 крб.
2-га	1000 крб.
3-тя	750 крб.
4-та	500 крб.
5-та	300 крб.

Пам'ятаючи про УРЕ не забувайте і ЧП!

Передплачуйте єдиний на Україні журнал сатири та гумору

„Червоний Перець"

В журналі беруть участь:

Художники: Бельський (Москва), Бондарович, Брискін, Ганф (Москва), Гольман, Денисовський (Москва), Зальцер (Одеса) Каплан, Резніченко (ХПЗ), Самум, Сідоров, Нерубенко, Петрицький, Фрідкін, Юзенчук (Москва).

Письменники: М. Бондаренко, М. Бриль, Вухналь, Гелія Грач, Дм. Гордієнко, Ю. Гедзь, А. Дудка, О. Вишня, П. Ванченко (Полтава) Левко, Коровай, В. Сосюра, О. Слісаренко, Н. Топуз, С. Пилипенко, Петро Панч, Г. Кандєєв, П. Оріон (Київ), Теодор Орисіо (Полтава), В. Маньківський, Т. Масенко, В. Чечвянський, С. Чмельов, Л. Чернов, Ол. Ян та інші.

Умови передплати: на 1 рік — 3 крб., на 6 міс.—1 крб. 60 коп., на 3 міс.— 80 коп., на 1 міс.— 30 коп.

РЕДАҐУЄ КОЛЕҐІЯ: Л. Ахматов (відповідальний редактор)
Остап Вишня, Б. Ліфшиць, Т. Масенко (відповід. секретар)

Видає „Робітнича газета Пролетар"

Укрліт № 61/жб | **ДВОУ УПП. Друкарня 2 А.** | **Зам. № 14. Тираж 28.000.**

НАШЕ ПЕРЕДБАЧЕННЯ

(Жарт)

Мал. Б. Фрідкіна

Видавництво УРЕ оголосило всесоюзний конкурс на обгортку для енциклопедії

Таку обкладинку дасть на конкурс представник конструктивізму

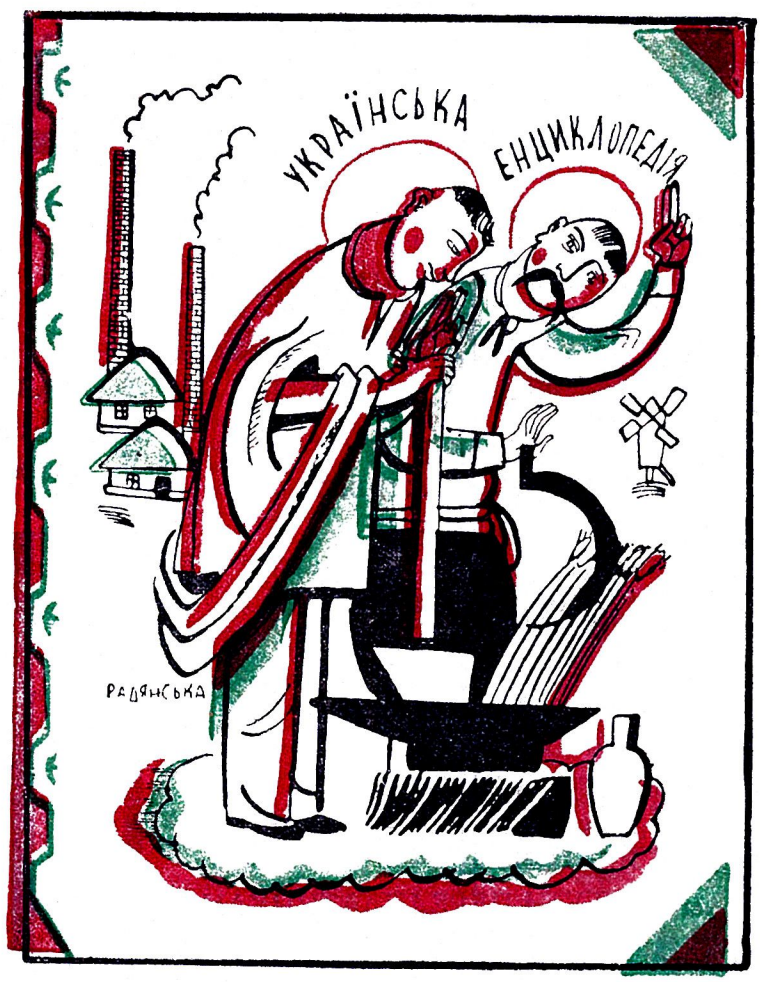

Таку — представник бойчукізму

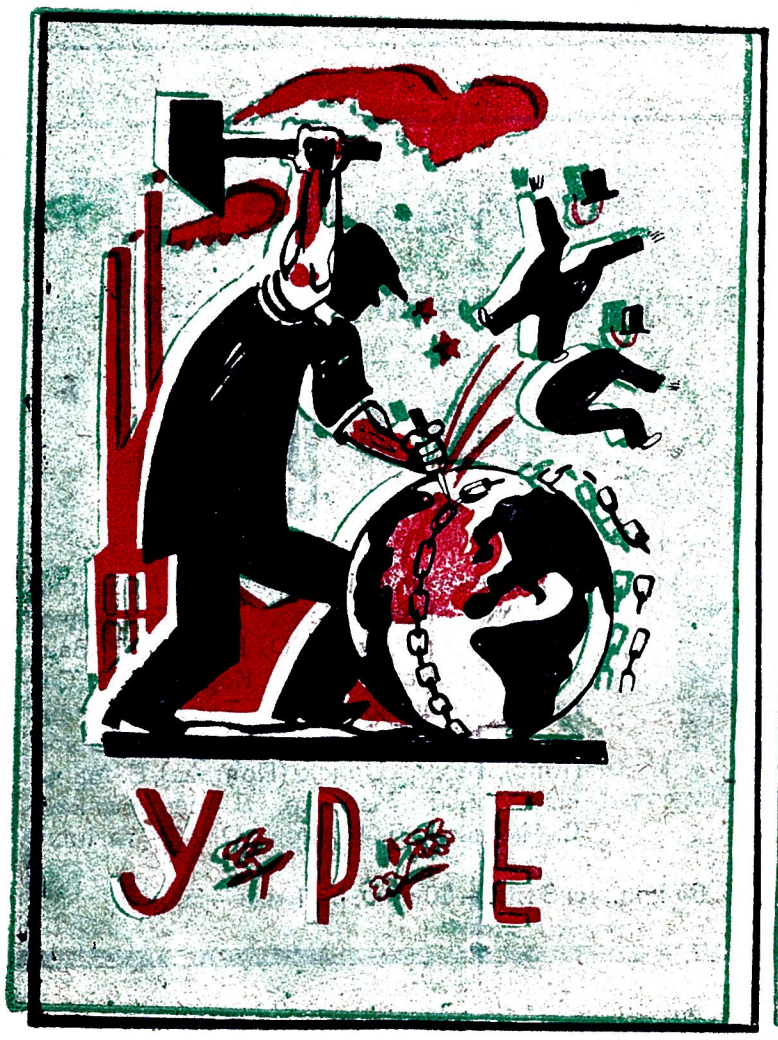

Отаку — представник АХЧУ

І нарешті, таку — просто халтурник

Дорогі товариші художники! Невже ми вгадали? Дуже шкода!